

OTROŠKE IGRE IZ ŠKOFJE LOKE IN NJENE OKOLICE

ANDREJA HAFNER

Kot vodja otroške folklorne skupine, učiteljica razrednega pouka in soavtorica zbornika, ki je izšel ob 1000-letnici vasi Godešič, kjer zdaj živim, sem vrsto let zbirala različno gradivo o življenju naših prednikov iz Škofje Loke in njene okolice. Ob tem sem zapisovala tudi igre otrok, s katerimi so si le-ti krajšali čas, kadar niso bili zaposleni z delom. Vedno se je ob druženju zbralo veliko otrok, število ni bilo pomembno, kdor je prišel, se je vključil v igro. Vaški otroci so se igrali na dvoriščih, skednjih, pod kozolci, na senikih, bližnjih travnikih, v sadovnjakih in gozdovih. Loški (mestni) otroci pa so se pogosto igrali v »pasjem skretu« – trikotnem prostoru pred Homanovo hišo in na desnem bregu Selšice pred njenim izlivom v Soro, ki so ga imenovali »raitšola«. Zgodovina »raitšole« se pričinja po bitki pri Custozzi v Padski nižini, ko se je garnizon avstro-ogrske čete vračal po Poljanski dolini in se ustavil v Loki. Vojaki so bili nastanjeni v »jesharni«, konje pa so imeli privezane pod kostanji na tem prostoru. Tam so jih vsak dan jezdili in urili. Od tod izhaja ime »raitšola«. Pozneje se je ta prostor spremenil v otroško zbirališče, kjer so se igrali mnoge, spodaj opisane igre.

POKLOPČKANJE

To je bila zelo priljubljena igra skrivanja in lovljenja. Z izštevanko so nekoga izbrali, da je mižal. Glavo je naslonil na drevo ali steno, pokrtil z dlanmi čez oči in štel do 50. Ostali so se medtem skrili. Ko je mižeči prenehal šteti, je rekel: »En, dva, tri – kdor ni skrit, ta miži.« Začel jih je iskati. Če je koga videl, je tekel do mesta štetja in ga poklopčkal. Na primer: »En, dva, tri, Tomaž – ti mižiš.« Medtem ko jih je iskal naprej, so ga skriti otroci poskušali poklopčkat. Z »mižanjem« je nadaljeval prvi poklopčkani. Velikokrat so se tako dolgo iskali, da se je marsikdo od dolgega čepenja kar sam prikazal.

GNULO JAJCE

Igra je potekala na prostem. Otroci so napravili krog in počepnili. Eden je z robcem hodil po zunanem delu kroga in govoril: »Kdor se ozira, jo po hrbtu dobi.« Nekomu je spustil robec za hrptom na tla in tekel naprej. Če je ta otipal robec, je tekel za njim do svojega mesta. Tisti, ki ga je izpustil, pa je moral biti tako hiter, da je izpraznjeno mesto v krogu zasedel. Če ga je drugi ujel, je bil *gnilo jajce*, to je tisti, ki je čepel na sredini kroga, uspešen lovec pa je naprej nosil robec. Iz kroga ga je lahko rešil šele tisti, ki enako kot on ni opazil robca za svojim hrptom ali se je oziral okoli sebe in je postal naslednje gnilo jajce.

V ŠTIRNCO GLEJTE

Podobna igra kot gnilo jajce je igra v štirncu glejte. Štirna je vodnjak, kjer so črpali vodo. Z izštevanko so nekoga izbrali in mu

dali kamenček, krpo ali robec. Ostali so napravili krog, se sklonili, kakor da gledajo v štirno, in gledali proti sredini. Po zunanjem robu kroga je hodil izbrani in z monotonim glasom ponavljal:

*V štirncu glejte,
v štirncu glejte
kako se bleš'i,
kdor se ozira,
jo po hrbtu dobi.*

Skrivoma so se ozirali, kaj se je dogajalo za hrptom. Če so preveč opazovali, so jih lahko dobili po hrbtu. Tisti, ki je hodil ob krogu, je neopazno spustil kamenček ali cunjjo na tla in hodil dalje ter ponavljal besedilo. Če je tisti, za čigar hrptom je bil kamenček, to opazil, ga je moral hitro pobrati in steči. Tisti, ki ga je izpustil, pa je moral biti tako hiter, da je izpraznjeno mesto v krogu zasedel. Če mu to ni uspelo in ga je ta iz kroga ujel, mu jih je naložil po hrbtu. Pregarjalci so se menjali, igra se je ponavljala, dokler niso bili na vrsti vsi. Včasih so se tudi prej naveličali ali sprli.

ZA TIČE PRODAJAT

To igro so se največkrat igrali na podu. Nekdo je skrtil namišljeno gnezdo (skupaj je zvil malo trave ali sena). Medtem so morali ostali ven. Potem so gnezdo vsi iskali. Tisti, ki ga je našel, ga je naslednji skrtil in ga mu ni bilo treba več iskati.

Včasih so iskalcu gnezda pomagali z govorjenjem »topl', hladn'«. Toplo je pomenilo, da je blizu skritega gnezda, hladno pa, da se oddaljuje.

TRDEN MOST

Čim več je bilo otrok, tem zanimivejša je bila igra. Dva otroka sta z iztegnjenimi sklenjenimi rokami v zraku držala most. V mislih sta si izbrala dva predmeta in se dogovorila. Drugi otroci so se postavili v »vlak«. Ko je prišel »vlak« z ostalimi otroki do mostu, je vodja vlaka vprašal: »A je kej trden most?« Ko sta igralca mostu pritrdila, je spraševal naprej: »A gre lahk' naša vojska skoz?« Igralca mostu sta mu pritrdila: »Lahk', sam ta zad'nga pobka boma pa ujel.« Zadnjega otroka sta ujela in ga po tihem vprašala, katerega od ponujenih predmetov ima raje. Če je imel otrok na desni strani mostu na primer »jabolko«, otrok na levi »srnico«, ujeti otrok pa si je izbral jabolko, je šel na desno stran mostu. Tako se je ponavljalo, dokler ni prišel na most zadnji v koloni. Tedaj sta dvignila roke in otrok je tekal pod mostom, ostali pa so govorili: »Ponedeljek, torek, sredo, četrtek, petek, sobota.« Pri nedelji pa sta ga ujela. Tudi on je moral odgovoriti na vprašanje, kaj si želi. Potem so se »vagali«. Otroka, ki sta držala most, sta se tesno prijela za roke, ostali, ki so bili za njima, pa za pas. Vsak je napel svoje mišice in je vlekel nasprotnike k sebi, da bi jih premagal. Tista stran, ki se je pretrgala ali padla, je igro izgubila.

KAMENČKE TALAT

Otroci so se posedli v ravno vrsto, največkrat na hlod, nizek plot ali kar na tla. Eden je bil prodajalec, drugi pa uganjevalec. Roke so sklenili predse v naročje in za toliko razprli dlan in prste, da je »talalec« kamenčka lahko segel mednje. Prodajalec je šel nad njihovimi rokami in govoril: »Podam, podam, kar sam rad imam.« Medtem je nemu spustil kamenček v roke.

Uganjevalec, ki je stal malo vstran, je moral ugotoviti, komu je kamenček spustil v roke. Če je uganil pravega, torej tistega, ki je imel kamenček v rokah, je ta takoj stekel naokoli, uganjevalec pa ga je lovil. Če je pobegli zasedel svoj prostor, preden ga je uganjevalec ujel, je moral spet uganjevati naprej.

Kadar pa so se to igro igrala samo dekleta, so talala rinčke (prstane) in govorila: »Rinček talam, dobr ga skrij.«

KAPCINAR JE KAPCO ZGUBU

V Škofji Loki imajo svoj samostan tudi kapucini, zato je bilo igranje te igre mogoče še bolj priljubljeno kot drugod.

Pri igri je sodelovalo različno število igralcev. Izbrali so »gospoda kpcinarja«. Vsak si je izbral tri predmete in jih spravil v žep. Določili so si šaljiva imena, ki so komu pripadala po njegovi naravi, obleki ali pa kar tako (»ta kisl«, »ta pegast«, »ta r' men«, »ta sikn«, »ta tečn« ...).

Igro začne gospod kpcinar in reče: »Gospod kpcinar je kapco zgubu, kdor jo najde, naj jo da nazaj! Ta tečn!« Ogovorjeni vpraša: »A jest?« »Ti ja!« odgovori gospod kpcinar. »Jaz pa že ne,« še vedno ugovarja. Kpcinar vpraša. »Kdo pa drug?« »Ta tečn« pokaže na naslednjega: »ta pegast« se spet izmika in pokaže na naslednjega z enakimi besedami in tako se nadaljuje, dokler se nekdo ne zmoti.

Pogovor teče vedno hitreje, zato morajo biti sodelujoči zelo pozorni, da se jim ne zaplete jezik. Komur se to zgodi, mora kpcinarju dati en predmet (npr. oreh, storž, kamenček ...). Ko kpcinar zbere vse predmete, deli kazni. V roke vzame enega od izbranih predmetov in ga skriva. Ostale vpraša, kakšno kazen naj dobi tisti, čigar predmet drži v roki. Igralci se izmišljujejo čim bolj zanimive in šaljive kazni, ki jih mora izbrani tudi uresničiti.

KLINCE BIT

To je bila igra, pri kateri so fantje in dekleta preizkušali svoje znanje in moč in se predvsem fantje postavljali pred dekleti. Igralci so se postavili v vrsto. Pred vrsto so narisali črto, nekaj metrov za njo pa še eno. Daljša razdalja med črtama je bila, teže jo je bilo premagati. Kako so jo premagovali? V roki so imeli krajšo ošiljeno vrbovo ali leskovo palico in loparček ali leseno deščico. Zašiljeno palico so vrgli v zrak in jo z loparjem

Andreja Hafner (v sredini) na otroškem folklorem taboru.
(Foto: Janez Eržen, Debeli Rtič, 27. 9. 2009.)

odbili. Če je pristala za oddaljeno črto, je bilo dobro. Dlje za črto se je započila, boljši metalec je bil in bolj se je postavljaj pred ostalimi.

KOZA KLANF

Zelo priljubljena igra, pri kateri je sodelovalo veliko otrok, je bila koza klanf. Igrali so se jo pred kakšno steno ali plotom. Včasih so prostor ogradili, tako da so s palico narisali krog/prostor. Na določeno razdaljo od črte, za katero so se igralci prej dogovorili, so postavili večji kamen, nanj pa manjšega. Namesto kamna je dobro služilo tudi poleno. Ko so to postavili, so dobili kozo. Z izštevanke so določili pastirja, ki je pazil na kozo. Ostali igralci so se s polenom v roki postavili za črto in poskušali zbiti kozo. Kdor jo je zadel, je dobil točko. Pastir je moral hitro postaviti kozo nazaj in med tem časom so igralci, ki so že metali, a zgrešili, lahko pobrali svoja polena. Tudi ti so morali biti zelo hitri, ker jih je pastir lovil v svojem prostoru. Če je bil v postavljanju kože dovolj hiter, je lahko ujel najpočasnejšega in se znebil svojega sramotnega položaja. Metalec le takrat ni bil ujet v pastirjevem prostoru, ko je v roki držal poleno in se z njim dotikal zemlje. Pastir je lovil le do črte. Kadar je bila koza podrta, so otroci kričali: »Kozu ščije, kozu ščije.«

SKOPC

Igro so se igrali v sadovnjaku. Vsak si je izbral eno drevo in se postavil k njemu. Nekje v sredi je stal deček – »skopc«. Otroci so si namigovali med seboj in si menjavali prostore, »skopc« je prežal, kdaj bo izpraznjeno mesto, in ga je skušal zasesti. Tisti, ki je pri menjavi prostorov ostal brez drevesa, je postal »skopc« in nadaljeval igro.

ŠKARJICE BRUST

Igra izhaja iz časov, ko so po hišah hodili brusilci nožev in škarij. Podobna je skopcu, le da brusilec škarij hodi od enega do drugega, striže s kazalcema in govori: »A mate kej škarij za nabrust?« Medtem ko stoji pred nekom, se ostali menjajo in brusac oprezuje za praznim mestom oziroma drevesom. Tisti, ki ostane brez drevesa, brusi naprej.

RAVBARJI IN ŽANDARJI

Igro so večinoma igrali fantje. Razdelili so se v dve enakovredni skupini in se vnaprej domenili, na kako velikem območju bo lovljenje potekalo. Pri delitvi na ravbarje in žandarje so tudi goljufali, kadar so prišli skupaj fantje iz različnih koncev, ki se že po ljudskem izročilu niso najbolj razumeli (na primer Puštalci in fantje s Placa).

Nekdo se je sklonil naprej, sklonil roke v naročje in mižal. Drugi je stal za njegovim hrbtom in ga je »pobunkal« – potrepljal po zadnji plati ter vprašal: »Bum, bum, kdo je ta?« Mižeči je odgovoril žandar ali ravbar ter nakazal prostor, na katerega naj gre. Na eno stran je pošiljal ravbarje in na drugo žandarje.¹

¹ Mižeči je približno vedel, koliko je fantov in kolikokrat mora reči žandar in kolikokrat ravbar, da jih bo razdelil na polovico. Spraševalec pa je včasih kljub določeni mižečega, ki je z rokami nakazoval, v katero skupino naj se določeni postavi, odločil drugače. Po tej goljufiji so bili skupaj tisti, ki so želeli biti skupaj.

Skupina ravbarjev se je šla skrit, medtem ko so žandarji ob ste-ni ali drevesu mižali in šтели do 50, 100. Žandarji so določili prostor, ki je predstavljal zapor, in v ta zapor pripeljali polo-vljene ravbarje. Ta prostor je vedno pazil žandar, da jim ravbarji niso ušli ali da jih neujeti niso prišli rešit. Vsakega ujetega rav-barja se je žandar moral dotakniti oziroma ga ujeti. Igra je bila končana, ko je bil zadnji ravbar ujet. Večkrat se je končala tudi s prepirom med skupinama.

NOŽKANJE

Med fanti je bila v začetku 20. stoletja priljubljena igra z nožki. Igralo jo je več fantov. Ker starši niso dovolili nožičev, so jih večkrat odnesli iz hiše skrivaj. Nožičke so metali v zemljo iz različnih položajev: z glave, nosu, brade, s komolca, prstov na roki, pa tudi s popka, kolena, pete ... Nož se je moral zapičiti navpično v zemljo. Tisti, ki mu je to največkrat uspelo, je bil zmagovalec. Igra se je nadaljevala z leseno palčko – »cvečkom« ali »klincem«. Zmagovalec je lahko največkrat (npr. trikrat) udaril z nožičem po »klincu« in ga zabil v zemljo. Kolikokrat je smel udariti, so se dogovorili že vnaprej. Drugouvršeni je uda-ril enkrat manj kot prvi, tretji dvakrat manj in tako dalje. Za-dnji, ki je bil poraženec, je moral z usti izvleči »klinc« iz zemlje.

SVINJO PAST

Igro so se igrali fantje na dvorišču ali travniku. Na krožnici večjega kroga so naredili manjše jamice. Vsak igravec je tiščal daljšo palico v to jamico. Eden od igralcev ni imel svoje luknje, le palico in »svinjo« (kos lesa ali žogo iz cunj), ki jo je vrgel v krog. V sredini kroga je bila večja jama, kamor so skušali pri-peljati »svinjo«. Tistemu, ki mu je to uspelo, je bil zmagovalec. Igralci so držali palice v svojih jamicah, a ne ves čas. Z njo so skušali pastirju izbiti svinjo/žogo iz sredine. Igralci so si med seboj nagajali s tem, da so, takoj ko je nekdo dvignil palico iz svoje ja-mice, hitro postavili svojo palico v njegovo jamico. Tako so igralci med seboj hitro menjali jame in s tem omogočili pastirju, da je spet pripeljal svojo »svinjo« v sredino kroga, to je nazaj v svinjak. Veljalo je pravilo, da nikoli nista smela biti dve palici v eni ja-mici. Tisti, ki je zaostal, je moral potem iti past svinjo in ostali so mu nagajali: »Svinjski pastir – fuj, fuj ...«

MED DVEMA OGNJEMA

Že včasih so se radi igrali igro med dvema ognjema, ki je tudi med današnjo generacijo deklic in dečkov zelo priljubljena. Otroci so razdeljeni na dve enakovredni skupini. Označijo si dve enako veliki polji. Vsaka skupina izbere odposlanca. Igralci v polju si z odposlancem podajajo žogo in ciljajo igralce v na-sprotnem polju. Tisti, ki prvi zadenejo vse nasprotne igralce, zmagajo. Vendar včasih niso imeli prave žoge, ampak so si žogo naredili kar iz nogavic, cunj ali svinjskega mehurja.

IZDELOVANJE OBLEKIC IZ LAPUHA

Deklice so hodile ob potoke ogledovat, kdaj bodo lapuhovi li-sti dovolj veliki, da bodo iz njih lahko izdelovale oblekice. Ko so bili največji, so jih rezale, strigle, oblikovale in spenjale s pomočjo borovih iglic. Tekmovale so, katera bo naredila lepšo oblekico in ji bo bolj pristajala.

METANJE KAMENČKOV – ŽABICE

Fantje so mnogokrat na skrivaj lovili ribe. Lovili so jih z roko, predvsem tiste, ki so se skrivale pod skalo. Ob tem je bilo priljubljeno metanje kamenčkov v vodo. Stali so v vodi, vrgli prodnik, ki je moral biti čim bolj ploščat. Spretno so ga vrgli nad vodno gladino tako, da se je kamenček odbijal od vodne gladine in posnemal skakanje žab. Verjeli so, da je ura toliko, kolikorkrat se je kamen odbil od vode.

KRAŠENJE GROBOV

Pripovedovali so mi, da so si ob vseh svetih deklice krajšale čas s krašenjem zapuščenih grobov. Konec meseca oktobra so se odpravile proti Crngrobu, ker so nabrale poseben mah in eno-listno praproto. Zapuščene grobove so uredile tako, da so naj-prej porezale zapuščeno travo in jo znosile stran. Vsi grobovi so imeli samo travnato rušo, takrat so bili še brez betonskih in marmornatih okvirjev. Na gomili so iz praproti naredile zvez-dice ali srčke. Na sredino so postavile kamenček, da je oblika ostala trdna, čezenj pa so položile mah, da se kamenček ni vi-del. Dan po vseh svetih niso imeli šole, zato so bili lahko ves dan na pokopališču. Na nekaterih grobovih bogatih ljudi je bilo veliko »vsesvetarc«, zato so tam potrgale samo cvetove in na zapuščenih grobovih iz cvetov sestavile križ. Tam, kjer je gorelo več sveč, so po eno vzele in jo prinesle na grob, kjer ni gorela nobena. Dečki pa so nabirali ostanke voska, ki so ga porabili za izdelavo bakel ob božiču.

NABIRKA PREŠČ

Gospa Marta Igljčar mi je pripovedovala, da se spominja, kako so otroci po vasi »fehtali« prešče. Pred vsemi svetimi so kmečke gospodinje peklo »prešče«. To so bili majhni hlebčki kruha, pečeni iz soršce (pol ržene in pol pšenične moke). Otroci revnejših družin so na verne duše dan hodili po hišah prosit te prešče. Ko so prišli k hiši, je gospodi-nja vedela, po kaj so prišli. Ponudila jim jih je, otroci pa so se zahvalili z »Boglonaj«. To pohajkovanje od hiše do hiše se je zdelo zanimivo tudi kmečkim otrokom, vendar niso upali ho-

Z otroškega folklornege tabora.
(Foto: Janez Eržen, Debeli Rtič, 27. 9. 2009.)

ditu po domači vasi, kjer so jih poznali, zato so šli prešče prosit v sosednjo vas Reteče.

ZIMSKÉ IGRE

SANKANJE

Posebno doživetje je bilo v zimskem času sankanje. Pravih sani ni imel nihče. Vsak se je znašel po svoje, samo da je čim hitreje šlo. Moja mama Francka Pokorn, ki je bila doma v Breznici pod Lubnikom, se spominja, kako ji je brat izdelal sani: iz ploha je izrezal stranske krivine, ki so bile okovane iz starih odsluženih železnih obročev lojtrnika. Na stranice je bil pribit ploh, ki je služil za sedež. Med stranskimi krivinami so bile pribite lesene prečke, ki so vezale sani. Na prednjem delu je bila vdolžna stranica, kamor je bila pritrjena vrva za vlečenje. Bile so tako velike, da sta se lahko peljala dva otroka, vendar tako težke, da sta jih mlajša otroka zelo težko vlekla. Čez dan so se sankali mlajši otroci, zvečer, posebno ob polni luni, pa starejši fantje in dekleta s sanmi, ki so bile namenjene za vlečenje butar in drv iz gozda.

GOJŠKLANJE S ŠTEKLAČEM

V zimskem času, ko so bajeji zaledeneli, so si otroci zaželeli drsanja. Denarja za drsalke ni bilo, zato so naredili posebne pripomočke, ki so jim rekli »gojškle«. To je bil les, izrezan v obliki žemlje. V sredo so pritrčili staro odsluženo pilo. Višje so izvrtali luknjice, skozi katere so potegnili vrstico, da so jo lahko privezali spredaj okoli stopala, zadaj pa okoli gležnja. Da so se lahko drsali, so si pomagali z visoko palico, približno tako veliko kot drsalec, imenovano »štekláč«. Ta palica je imela na spodnjem koncu pribit žebelj, ki se je pri odruvanju zapil v led. Drsalec je to palico držal z obema rokama in se z njo odrival. Gojškle so imeli večinoma fantje, deklice pa so imele na čevlji nabite žbice (žblje s kapco) ali obute cokle in so se z njimi drsale.

VELIKONOČNE IGRE

TILČANJE IN VALJENJE PIRHOV

Najbolj zanimivo je bilo na velikonočno nedeljo, še posebno pa na ponedeljek po vseh vrtovih in dvoriščih, kjer se je zbralo veliko otrok, mladine in odraslih pri tilčanju in valjenju pirhov. Še posebno zanimivo je bilo v vaški trgovini »Pri Tonk«. Tam se je zbralo vedno veliko ljudi. Kdor je imel denar, je v njihovi trgovini kupil pomaranče za sekanje. Pomarančo so položili na tla ali v kakšen kot, da se ni valila. Postavili so se določeno razdaljo vstran in vanjo metali kovanec. Komur je ostal kovanec v pomaranči, je bila njegova.

Pomaranče so si pridobivali tudi tako, da se je zbrala skupina na primer petih. Vsak je dal nekaj malega denarja in tako pridobil pravico do žrebanja. Iz vrečke je vsak povlekel eno število in tistemu, ki je potegnil najvišjo, je pripadala pomaranča. Niso pa sekali samo pomaranč, ampak tudi pirhe. Temu so rekli tilčanje. Pirh so postavili v kot in metali vanj kovanec, ki ni bil več nujno veljaven. Metalec se je postavil določeno razdaljo

vstran in metal kovanec v pirh. Nekateri so se tako trudili in poskušali nagniti celo telo naprej, da so se po metu kovanca komaj ujeli na roke. Za to igro so vzeli večja jajca, tudi račja. Nekateri pa so pirhe valili. Na gajbico ali ob klopco so prislonili dve vzporedni letvici, med katerima je bila tolikšna razdalja, da se je po njih valil pirh, ali pa »ploh« za pranje perila. Ponekod so naredili poseben žleb (dve pravokotno zbiti deščici), ki so ga prav tako prislonili na gajbico ... Skušali so se, komu se bo pirh najdlje zavalil. Nekateri so se pa igrali tako, da so poskušali pri valjenju razbiti nasprotnikov pirh. Komur je to uspelo, mu je pripadal pirh.

FUCANJE

Ko so fantje postali malo večji in so že imeli kakšen kovanec, so ob veliki noči fucali s kovanci. Določili so razdaljo, s katere so z metom bližali kovance k steni. Vsak je imel toliko poskusov, kolikor je pač upal oziroma imel na voljo kovancev. Tisti, ki je vrgel najbližje steni, je zmagal. Pobral je vse kovance in imel pravico do stresanja (v pesteh je stresel kovance in jih spustil na tla). Še prej je določil, kateri kovanci bodo njegov; tisti, ki bodo imeli zgoraj cifro ali grb. Pobral je vse kovance, ki so se obrnili tako, kot je določil. Kovance, ki so ostali na tleh, je tresel drugi najbližji, in tretji, dokler jih ni zmanjkalo.

Informatorji:

Mira Krek, roj. Šifrer v Žabnici, 1935–2005

Zvezdana Zadnik, roj. 1919

Dr. France Štukl, roj. 1942

Marta Igličar, roj. Hafner na Godešiču, 1935–2007

Angela Pokorn, roj. Šnajder v Veštru, 1901–2006

Francka Pokorn, roj. Habjan leta 1943

Vira:

Koza klanf, otroške družabne igre naših dedkov in babic, Turistični krožek, OŠ Ivana Groharja Škofja Loka, marec 2001.

Rokopisi Mire Krek in Zvezdane Zadnik s pogovori varovancev Doma starejših občanov v Stari Loki.

